Og een Ting maa jeg have frem,
det maa man nu dog lade dem:
:|: den Kvindebygning er skam ej saa tosset en Ide. :|:

En sand Kvinde.

Hilsen fra enligstillede Kvinder.

Mel.: Ja, vi elske dette Landet.

Dybt i Mulm en lille Spire, svag, forkommen laa,
Vilje havde den, ej Evne, til fri Vækst at faa,
Spiren laa fra Arilds Tider, hed *vor Friheds Sag*;
:,: men den laa i Mulm og Mørke, vented Lys og Dag. :,:

Dagen kom, Oplysnings Fremme rakte Kvinden Haand,
rank hun rejste sig fra Aaget, løst af Trældoms Baand,
intet Kongebud gav Retten, ingen Lov gav Magt;
:,: men den vakte, frie Kvinde gav paa Tiden Agt. :,:

Handlefri og handleraadig danned hun sin Aand,
lærte Handel eller virked med arbejdsom Haand,
Værn der blev for enlig Kvinde, Hjælp til Kundskabs Høst
:,: og jævnbyrdig nu med Mandens lyder Kvindens Røst. :,:

Fri og frejdig, men ej ene, Kvinden Sejren vandt,
trofast Støtte hun hos Manden i sin Stræben fandt;
fordomsfrie Mænd med Glæde baned Kvinden Vej
:,: og gav Plads for hendes Virken, det vi nægte ej. :,:

Tværtimod, med Stolthed hilse vi paa denne Dag,
frihedskære Mænd, som kæmpe varmt for Kvindens Sag;
femogtyve Aar er svundne, i vor Mindekrans
:,: straaler dygtig Mands og Kvindes Navn med lige Glans. ;,:

Glade vi vort „Samfund" hilse paa dets Højtidsdag,
uden det var ganske hjemløs *vi* og *Kvindens Sag;*
femogtyve Aar det kæmped, Fordom stred det mod;
:,: men i Stilhed dog det voksed, kraftig er dets Rod. :,:

Stille virked det for Sagen, som gør Kvinden stærk,
stille, uden Bram, det bygger paa sit Fremtidsværk,
Sten paa Sten det trofast lægger, Kreds om det vi slaa,
:,: i vort Samfund enlig Kvinde Raad og Værn kan faa. :,: